

та съ това бъркалъ на минувачитѣ много. Този камъкъ трѣбвало да се изхвърли. Повикали мастори. Единъ отъ тѣхъ казалъ: „за да се отнеме този камъкъ, трѣбва да се прѣсне на малки кѣсове, а за това трѣбватъ 16,000 лева. Други казалъ: „за да се отнеме камъка, трѣбва да се изкопае и съ машина да се вдигне и прѣнесе съ желѣзница, за това трѣбватъ 12,000 лева.

Въ това врѣме дохожда единъ селянинъ и казва: „азъ ще отнема този камъкъ съ 200 лева“. Следъ това условилъ работници, ископатъ до камъка единъ много голѣмъ трапъ и свалили камъка вжтрѣ. Прѣстѣта разхвърляли по площада. На селявина заплатили 200 спорѣдъ условието и му дали още 200 лева за умната постѣпка.

ВЪСПОМИНАНИЯТА НА ЕДНО МАГАРЕ.

(Продължение отъ книжка II)

VI.

Ученото магаре.

И така менѣ ме продадохъ на новъ господаръ за сто лева. Господарьтъ ми имаше двѣ дѣца — едното се казваше Драгни, а другото Стоянъ. Колко добродушни дѣчица бѣхъ и двѣтъ! Колко тѣ ми се радвахъ! Колко пѣкъ и азъ ги обичахъ!

Единъ день двѣтъ дѣца ми се качихъ на гърба и излѣзохъ да се разходѣтъ. На връщане срѣснихме още нѣколко дѣца, които заскачахъ отъ радостъ и се развикахъ.

— Ний утрѣ ще отидемъ на панаира и тамъ ще видимъ едно *учено „магаре“*.

— Учено магаре ли? — попита Драгни.

— Да, едно много учено магаре, — отговори единъ.